

opfattede det, gif ud paa, om ikke Terminernde 1ste og 15de Mai og de andre, der forekomme i de forskjellige Paragrapher, vare for kort ansatte, svare, at det i en særdeles væsentlig Grad vil beroe paa, hvor hurtigt eller langsomt denne Lov gaaer igjennem dette Thing. Det forstaaer sig af sig selv, at, dersom det skulde vare længere Tid, bliver man nødsaget til at sætte Terminerne længere ud; men Forberedelserne til enkelte af de Ting, der kunne forberedes, førend Loven endelig er vedtagen, ere allerede i Indenrigsministeriet skedne saa vidt frem — det vil erindres, at Skattesagerne først siden den 1ste April ere gaaede ind under Finantsministeriet —, at jeg ikke kan indsee, at disse Terminer ikke strengt kunne overholdes, naar, som sagt, Loven hurtig gaaer igjennem dette Thing.

Hvad angaaer det andet Spørgsmaal, som det samme ærede Landsthingsmedlem gjorde mig med Hensyn til Overligningscommissionerne, da maa jeg oprigtig tilstaae, at jeg ikke ganste sattede det. Det ligger jo i Sagens Natur, at, naar der hvert Aar udnævnes forskjellige Personer til Medlemmer af Overligningscommissionerne, kan man ikke have nogen apodictisk Visshed for, at Overligningscommissionerne det ene Aar strengt vilde følge de Principer, som det foregaaende Aar ere opstillede, men der er jo dog en høi Grad af Sandsynlighed derved; og navnlig hvad det ærede Medlem paapegede, om Gaver ikke skulde regnes med til Indtægten, troer jeg ikke kunde være tvivlsomt at besvare, hvem der saa var Overligningscommissioner. Forøvrigt beroe jo alle, eller dog de fleste af de Sager, som Overligningscommissionerne skulle afgjøre, paa saadanne factiske Omstændigheder, at det er meget vanskeligt iforveien at sige, om to Sager, der maaffee i mange Retninger kunne ligne hinanden, dog ikke ville blive afgjorte paa en forskjellig Maade, netop fordi der i de enkelte factiske Omstændigheder kan ligge tilstrækkelig Grund til at komme til en forskjellig Beslutning. Jeg kan derfor ikke give bestemt Tilfagn om at, hvad der er fastsat af een Overligningscommission, nødvendigvis skal følges som Regel af en anden; jeg siger nødvendigvis, men jeg tilføier, at der er en høi Grad af Sandsynlighed for,

at der ikke vil være Afvigelser af nogen Betydning med Hensyn til deres Kjendelser.

Naar der endelig fra den samme Side, som veiste Indvendinger imod Uskikligheden i det Hele af at faae en Krigsstat, er gjort Indsigelse imod, at Skattecommissioner ere blevne indsatte, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at det synes, at den ærede Landsthingsmand (Jensen) gif ud fra den Forudsætning, at det skulde være Folk, som blot kjendte Egnen, om jeg saa maa kalde det, theoretisk. Men man er tvertimod gaaet ud fra den Forudsætning, eller har hadt den Tanke, at man vilde vælge Mænd til Skattecommissioner i Kjøbstæderne, og at det var at vente, at Amtsrådene ligeledes vilde vælge Mænd for Landets Vedkommende, der meget nøie kjendte Forholdene i Egnen. Jeg nægter ikke, at det forekommer mig at være en meget rigtig Tanke, der er udtalt her i Loven, at den, der vælges af Regjeringen til at være Skattecommissioner, ibetmindste for 5 Kjøbstæder, ikke maa være bosat i nogen af dem, ligesom der ogsaa er givet den Regel for Amtsrådenes Valg af Skattecommissioner at de skulle fungere i det Mindste i 5 Communer, men heller ikke maae være bosatte i nogen af dem. Jeg troer, at det er en practisk rigtig Vej, og at man langt snarere paa den Maade kommer til en billigere og retfærdigere Vurdering af den ene Communes Tilstand ligeoverfor den anden, naar man overlader det til Amtsrådene, der staae, saa at sige, over alle Communerne, og til Skattecommissioner, der ikke have Noget directe at bestille med den enkelte Commune, over hvis Forhold de især ere satte til at vaage.

Nasmussen: Uagtet jeg saameget som Nogen erkjender den høitærede Finantsministers Dygtighed i finantsielle Sager, og uagtet jeg ligeledes maa erkjende, at han lettere kan have et Overblik over disse end vi Andre, skal jeg dog med et Par Ord udtale min Mening om dette finantsielle Lovforslag. Jeg maa tillade mig at bringe i Erindring, at Regjeringen i sit oprindelige Lovudkast om Krigsstat for 1865—66 forlangte bevilget en Krigsstat paa 2½ Millioner Rigsdaler foruden den Krigsstat, der for Sjællands Vedkommende er bevilget for Finantsaaret 1864—65. Denne Sag blev,